

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. szeptember 11.
(vasárnap)**

Szepesy László

ISTEN KEGYELME ÁTFORMÁL

Énekek: 225,1.2-5, 624

Alapige: 1Korinthus 15,9-10

„Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, ki nem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert háborgattam az Istennek anyaszentegyházát. De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok; és az Ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló; sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan: de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert méltó vagy erre, méltó vagy arra, hogy szívünket átadjuk Neked, teljes életünket odaszánjuk, és ne csak naponként néhány percet foglalkozzunk Veled, hanem valóban minden dolgunkban a Te akarodat keressük, és azt kérdezzük: mit akarsz, hogy cselekedjünk? Dicsőítünk azért, mert kegyelmes vagy, magasztalunk Téged Jézus Krisztus által azért, hogy Őbenne megmutattad a Te irgalmadat, irántunk való szeretetedet, hosszútűrésedért. Azért, hogy Őt feláldoztad értünk a golgotai kereszten, hogy mi megmenekülhessünk, új életben jár hassunk, és odaszentelhessük magunkat Neked.

Dicsőítünk és hálát adunk az elmúlt hét minden eseményéért. Valljuk, Urunk, hogy mi is hatalom alá vetett emberek vagyunk, a mi Királyunk, Jézus Krisztus határozhatta meg az elmúlt hetünk minden napját. Köszönjük azt, hogy valóban Ő uralkodik, köszönjük, hogy uralmának sose lesz vége, és hogy harcol értünk, küzd ellenségeinkkel szemben, megvéd bennünket sok támadásban, és amikor engedi is, hogy fájdalmak, megpróbáltatások érje-

nek, azt is a javunkra tudja, és akarja is fordítani. Köszönjük Neked, hogy Ő vezet bennünket. Igéit adja világosan, és nagyon konkrétan, hogy hogyan szeressük családtagjainkat, hogyan dolgozzunk és szeressük munkatársainkat, hogyan szolgáljunk az életben, a világban és itt a gyülekezetben. Urunk, bocsásd meg minden mulasztásunkat, amikor Te elkészítettél valami jócselekedetet, hogy abban járjunk, és mi mégis mást választottunk, mást döntöttünk, eltévelyedtünk, az engedetlenség útjára léptünk. Bocsásd meg, amikor igédet nem fogadtuk úgy, mint a Te szavadat, hanem pusztán gondolatként, ami egy ideig bennünk volt, aztán hagytuk kihullni a szívünkéből. De köszönjük irgalmasságodat, hogy Te mindezek ellenére is tenyereden hordozol minket és megtartasz.

Köszönjük, hogy a mai napon is összegyűjtöttél neved imáadására, magasztalására, hogy erre nem méltókká, hanem alkalmasakká teszel bennünket Szentlelked által, ezért kérjük is azt a hitet, azt az alázatot és örömet, amivel Eléd tudunk borulni, és Téged tudunk imádni őszintén. Kérünk, Urunk, hogy áldd meg Rád figyelésünket, énekeinket, igéd előtti alázatunkat, szavad elhívését, akaratod cselekvésének akarását. És kérünk, hogy tedd gyümölcsözővé a hangzó igét, add, hogy valóban felebarátaink javára és a Te dicsőségedre hadd élhessünk, teremjen gyümölcsöt a Te szavad.

Így kérünk, legyél most is velünk szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Napjainkban egyre többet foglalkoznak azzal a kérdéssel, hogy hogyan válik egy ember azzá a személlyé, akivé felnőttkorában lesz, milyen folyamatokon megy keresztül, milyen hatások érik és befolyásolják. Nemrégiben egy tanulmányban a következőket olvastam: „A személyiség kialakulása, fejlődése két nagy hatásrendszer függvénye. Az elsőbe tartoznak az egyénnel veleszületett genetikai jellemzők, az öröklés. A második hatásrendszert a környezeti tényezők alkotják.” Nem részletezem tovább a cikket, inkább összefoglalnám, hogy a szerző szerint a genetikai hatások közé tartoznak anatómiai, élettani sajátosságaink (mint pl. testalkatunk, testmagasságunk, hajunk, szemünk, bőrünk színe, vércsoportunk), a temperamentumunk, az idegrendszerünk sajátosságai (kinek erősebb, kinek gyengébb), különféle tehetségeink, adottságaink (kinek pl. a matematikához, vagy éppen a zenéhez van tehetsége). Környezeti hatás alatt pedig fizikai környezetünket, társadalmi helyzetünket (amibe beleszületünk), valamint társas kapcsolatainkat (családi, baráti, munkahelyi) érti. Személyiségünk kialakulásában és fejlődésében a szerző ezeket a tényezőket tartja a legmeghatározóbbaknak. A Biblia alapján azt kell mondanom, hogy bármennyire is hatással vannak ránk ezek a dolgok, és szeretném hangsúlyozni, hogy ezek is Isten kezében vannak ugyanúgy, mint minden más az életünkben, de a két legfontosabbat mégsem említi a szerző,

amire viszont a Szentírás nagyon is felhívja a figyelmünket: az egyik romlott emberi természetünk, a bűnös szívünk, ami meghatározza, hogy kik vagyunk, a másik pedig Isten kegyelme, Isten személye maga. Pál apostol a felolvasott részben pont arról tesz vallomást, hogy hová vezette el őt saját bűnös szíve, milyen emberré formálta át őt, és azt is, hogy Isten kegyelme kivé változtatta a régi Sault. Ezért vall így: „*Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok*”. A bűn romboló hatásáról, rosszra és gonoszra kényszerítő erejéről sokszor esik szó, és a saját bőrünkön tapasztaljuk minden nap. Úgy gondolom, mindannyian tudnánk erről beszélni, hogy a bűn mire vesz rá bennünket. Nem kell különösebben hangsúlyoznom, hogy mindannyian különbözünk abban, hogy milyen mélyre süllyedünk el egy adott bűnben. Lehet, hogy nem vagyunk gyilkosok, rablók és paráznák a hatályban lévő büntető törvénykönyv szerint, de Isten ítélőszéke és bírósága előtt mindannyian méltók vagyunk az ítéletre, ha a másikat teljes szívvel megvetjük és gyűlöljük, ha megfosztjuk a másikat attól a segítségtől, amit mi adhatnánk neki, ha parázna szemekkel nézelődünk utazás közben, vagy böngésszük az internetet, és különösen is azért, ha nem törődünk Istennel, egyáltalán nem, vagy csak keveset foglalkozunk Vele. Különbözhetünk tehát bűneinkben, de mindannyiunkban közös, hogy méltók vagyunk Isten ítéletére, és az Ő kegyelme nélkül el kellene viselnünk bűneink jogos büntetését. A bűn hatását ránk, személyiségformáló erejét azonban nagyon kevesen hiszik el. Akkor válik csak világossá egy ember számára ez, ha Isten az Ő igéjén, különösen is törvényein keresztül megmutatja nekünk, hogy milyeneknek kellene lennünk, és mégis, amikor Isten törvényei megvizsgálják bennünket – nem mi ítélgetjük, hogy helyes törvény-e, hanem a törvény ítél meg engem, hogy én aszerint élek-e –, akkor a bűn miatt meglátjuk, hogy mennyire mások, romlottak vagyunk, mint amennyire kellene lennünk.

Pál apostol – korábbi nevén Saul – nem hitte el, hogy őt bűnös szíve határozza meg, hogy a személyiségét a bűnei formálták ki. Nagyon okos, jól iskolázott fanatikus volt, aki különféle hagyományokhoz, törvényekhez ragaszkodott, és miközben magáról azt hitte, hogy ő jó ember, hiszen az egyházat szolgálja, nem vette észre, hogy Isten egyházát, Krisztus követőit üldöző, és őket gyilkoló – bocsánat a kifejezésért, de – örültté változott. Ide fejlődött a saját erejéből. A bűn minket félrevezető, becsapó erejét jól szemlélteti Saul személye: miközben másokat bántott, megölt hitük miatt, eközben azt hitte, hogy ő igazán szereti Istent, tehát ő szeretetből teszi ezt, hűségesen szolgálja őt, és az általa megbüntetett emberek – nemcsak férfiak, hanem asszonyok és gyermekek is – igazán rászolgáltak arra, hogy meghaljanak. Látjuk, hogy a bűn mennyire becsap bennünket? A szeretet látszata alatt követjük el a legnagyobb bűnöket. Saul azt hitte, hogy Isten határozza meg azt, hogy kicsoda ő, és nem vette észre, hogy a bűn tette azzá, ami volt, és eközben az Úr ellensége és követőinek üldözője lett. Nem véletlenül vallja tehát magáról ebben a

felolvasott igeszakaszban azt, hogy ő „*a legkisebb az apostolok között*”, és ezt azzal indokolja, hogy ő Isten anyaszentegyházát háborgatta. Nem méltó arra, hogy apostolnak neveztesse. Nem drámai túlzás ez, mint sokan aláztoskodnak, hogy ó, igen, milyen bűnös vagyok, de legbelül azért sokaknál különbnek gondolja magát az ember. Nem drámai túlzás volt ez Saul részéről, olyan aláztoskodás, amely nem gondolja őszintén, amit magáról mond, hanem őszinte felismerés, hogy korábbi élete miatt semmi jót nem érdemelt volna Istentől, mivel bűnös szíve határozta meg a legbensőbb gondolatait és vágyait is.

Saul élete, személyisége azonban – tudjuk jól – megváltozott, amikor Isten könyörült rajta, és Jézus Krisztus megkereste őt a damaszkuszi úton, és új szívet adott neki. Isten kegyelme onnantól kezdve megváltoztatta Saul életét. Ezért vall így – már Pál apostolként, az Úr szolgájaként –, hogy „*de Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok*”. Jézus Krisztus megkegyelmezett ennek az embernek, és ez azzal járt, hogy ő maga változott meg teljesen. Mert, Testvérek, Isten kegyelme nemcsak arra hat, hogy mi történik velünk, körülöttünk, hanem arra is, hogy kik vagyunk, hogy milyen folyamatok, változások mennek végbe bennünk, a szívünkben. És bár sokan hiszik, hogy életüket a genetikai és környezeti tényezők határozzák meg – amelyeket Isten felhasznál, mint mondtam –, mégis Pál példája jól mutatja, hogy az Úr kegyelme minden befolyásoló tényezőt felül tud írni, és Isten akarata szerinti emberré tud formálni bennünket. Nem ez a világ kell, hogy meghatározzon bennünket, nem a testünk sajátosságai, társadalmi pozíciónk, helyzetünk, hanem Isten maga. Ezt az evangéliumot hirdeti Pál: „*de Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok*”, van szabadulás a meghatározó tényezőktől, van szabadulás a bűnből, megváltozhat az életed „*Isten kegyelme által*”. Erről a kegyelemről, gyakorlati hatásáról, következményeiről hadd szóljak egy kicsit bővebben.

Először is határozzuk meg az Ige alapján, hogy mit is jelent Isten kegyelme. Mert sokszor említett kifejezés ez, de nagyon sok esetben mást és mást értünk alatta. Gyakran csak az isteni bírósággal kapcsolatban említjük, ugye a bíróságból, jogból vett kifejezés ez, hogy kegyelem. Ma a köztársasági elnök gyakorolhatja Magyarországon egy elítélttel szemben. És Isten bíró voltával kapcsolatban szoktuk hangsúlyozni az Úr kegyelmét, amikor az Úr bűneink miatt bár elítél minket – mert kimondja az ítéletet, és meghozza a döntést, Ő ezt sose mulasztja el –, de egyúttal kegyelmet is ad a hívőknek úgy, hogy a kiszabott büntetést nem kell elszenvednünk, mert Krisztus azt megtette helyettünk a golgotai kereszten. Ezt szoktuk érteni legtöbb esetben a kegyelem alatt. Ez helyesen is van így, mert ez nélkülözhetetlen az üdvösségünkhöz, de a Szentírás szerint sokkal tágabb értelemben kell Isten kegyelméről gondolkodnunk, mint egyszerűen a bűnbocsánat és a bűn következményeinek eltörlését. Egy meghatározás szerint az Úr kegyelme Isten meg nem érdemelt jósága és szeretete azok iránt, akik eljátszották azt, s természetüknél fogva a

kárhozat ítélete alatt vannak. Istennek minden tette, ami ebből a meg nem érdemelt szeretetből és jóságból származik, kegyelem nekünk, Testvérek: a bűnbocsánat is, de sok más is. Ez a kegyelem tehát nemcsak bocsánatot jelent bűneinkre, és büntetésünk elengedését, hanem pl. a szóban forgó átformáló erőt is. Pál apostol ilyen értelemben beszél arról, hogy ő Isten kegyelme által változhatott meg, lett az, aki volt. De erre a meg nem érdemelt kegyelemre, isteni jóságra, szeretetre van szükségünk bármihez az életben. Erre emlékeztet minket Pál apostol mindig levelei elején. Mert hogyan szoktuk kezdeni az istentiszteleteket, és Pál hogyan kezdi a leveleket? „*Kegyelem néktek és béke.*” Ez nem formáság, ez az alapvető legnagyobb szükségletünk, hogy Isten kegyelmére és békeességére van szükségünk. Ezért ír így minden levele elején Pál apostol, és kívánja ezt, hogy az Úr adja meg nekünk az Ő kegyelmét és békeességét.

Ha valaki elkezd hinni Jézus Krisztusban és az Ő irántunk való kegyelmében, akkor milyen gyakorlati hatással lesz rá ez a kegyelem? Négy dolgot szeretnék csak kiemelni Isten ígéjéből, amire a mai alkalmon fel szeretném hívni a Testvérek figyelmét.

Először is az Úr kegyelme aláza nevel és tanít bennünket. Nem baj, ha minden nap eszünkbe jut ez a rövid ige: „*Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok*”. Tegyük ezt mottónká – szabad így fogalmazni; a cégek szeretnek különféle mottókat megfogalmazni –, nekünk is legyen akkor ez az igevers: „*Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok*”. Ha nem lesz mottónká ez az ige, higgyük el, hogy sok megpróbáltatásban lesz részünk. Hiszen komolyan kell vennünk Urunk figyelmeztetését, amit máshol így fogalmaz meg: „*aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza, felmagasztaltatik*” (Máté 23,12). Ez nem egy opcionális lehetőség, hanem betekintés abba, hogy Isten hogyan munkálkodik az emberek életében. Azt mondja, hogy „*aki magát felmagasztalja*”, azt az Úr alkalomról alkalomra meg fogja majd alázni. „*És aki magát megalázza, felmagasztaltatik.*” És ez nem csak a halálunk utáni állapotunkra nézve igaz – arra is, elsődlegesen –, de már ebben az életben is. Ha azt tapasztalod, hogy Isten kegyelme körülvesz, és boldogan telnek napjaid, de elkezded gazdagságot, jólétedet, boldogságot magadnak tulajdonítani, akkor hidd el, nem kell sok idő, és Isten le fog szállítani majd a magas lóról, meg fogja mutatni, hogy Nélküle semmire sem mérsz. Számtalan alkalommal tapasztalhattuk már ezt, többen tudunk erről bizonyosságot tenni. Legyünk bizonyosak ebben, hogy amint elkezdünk saját erőnkben bízni, és önbizalmunk szinte a fellegekben szárnyal, akkor közel van a megaláztatás órája, ha bizalmunkat emberbe vetjük, és nem Istenbe. Mert ugye Jeremiás is megmondta, hogy „*áldott az a férfi, aki az Úrban bíz*”, és nem emberekben vagy más tényezőkben. Mert minél inkább eltelünk önmagunkkal, Isten annál inkább meg akarja mutatni ürességünket. Minél inkább gazdagnak hisszük magunkat tudásunk, elért sikereink, jócseleked-

teink miatt, annál inkább rámutat arra, hogy nincs semmink, szegények és koldusok vagyunk, mint a Jelenések könyvében a gyülekezet. Azt hiszed, hogy te vagy a gazdag, hogy már mindennel beteltél, és közben nem veszed észre mezítelenségedet, szegénységedet, vakságodat. És Krisztus gyógyírt kínál: gyere, végy tőlem gyógyírt és fehér ruhát, amivel felruházlak. Pál apostol az 1Timótheus 1,15-ben magát a bűnösök közül az elsőnek nevezi. Hangsúlyoznám megint, ez őszinte vallomás volt részéről, nem költői túlzás: ó, én vagyok a legelső bűnös a testvérek között, s közben pedig sokakat lenézett volna. Nem, Pál ezt őszintén írja magáról, a Szentlélek vezette őszinteséggel. Végiggondolta az életét, azt, hogy személy szerint kicsoda is ő, és valóban úgy gondolta, hogy semmit sem érdemel Istentől, annyiféle módon vétkezett Ellene, ráadásul üldözte Krisztust és az Ő tanítványait. Pál úgy gondolkodott: miért is lennék büszke magamra, hiszen *„Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok”*. Ez az alázat az, amire az Úr kegyelme által el akar vezetni minket. Ahelyett, hogy a másikban keresnénk mindig a hibát, és ahelyett, hogy a másik bűnössége miatt magunkat jobb embernek tartanánk, inkább alázzuk meg magunkat Isten kegyelme által, és jusson eszünkbe: Isten kegyelme nélkül sehol sem lennénk, mi is a kárhozat felé tartanánk. Filmekben szokott olyan rész lenni, hogy eljátszanak azzal a gondolattal, hogy mi lett volna, ha az egyik főszereplő nem születik meg, vagy másként alakult volna az élete. Jusson nekünk is eszünkbe: mi lett volna, ha az Úr nem keres meg téged vagy engem. Én már többször beleborzadtam, hogy hol lennék most, mert ismerem a saját bűnömet, és azt, hogy mire vagyok hajlamos, és hálát adok az Úrnak, hogy megkegyelmezett, hogy megkeresett, hogy más emberré tett. Alázatra nevel bennünket az Úr kegyelme.

Másodszor: Isten kegyelmének el kell vezetnie minket a könyörületre, arra, hogy jót tegyünk másokkal. Mert Isten is nem így cselekszik velünk? Látja nyomorult helyzetünket, azt, hogy a bűn megkötöz minket, rabságban tart, megszán bennünket, és könyörülve rajtunk segítséget, szabadítást nyújt nekünk Jézus Krisztusban. Nekünk is nem hasonló módon kellene gondolkodnunk másokról? Miért legyenek keményszívű azokkal szemben, akik nem olyanok, mint én? A különbözőség, valakinek a bűnös volta okot ad arra, hogy ítéletet hozzak felette? Isten nem kegyelemmel közeledett felém, bűnös felé is? Ha valaki hite, bibliaismerete, szolgálatai, példás élete vagy más egyéb miatt különbnek tartja magát a másiknál, jusson eszébe ez az ige: *„Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok”*. Mielőtt bárkinek nekironnanánk bűne miatt, ami tudomásunkra jut, mielőtt hozzá mennénk, jusson eszünkbe: *„Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok”*, és tegyen minket irgalmassá, hogy így beszéljünk az illetővel. Ha valaki nem kapott annyi kegyelmet, mint te, akkor ne kemény, hanem kedves és könyörületes legyél vele. Jussanak eszedbe Pál szavai: *„Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kap-*

tad volna?” (1Korinthus 4,7) A tízezer tálentummal adós szolga esete emlékeztessen minket arra, hogy nincs szomorúbb dolog, mintha a kegyelmet kapott ember nem tanulja meg azt, hogyan könyörüljön másokon. Mintha az a kegyelem csak formálisan érintené meg őt, de szívét nem formálja át. Ha bosszant hitetlen családtagod, ismerősöd erkölcse, felfogása, és az, hogy nem érti meg a te álláspontodat, ne csodálkozz, hiszen a bűn tartja őt fogva, ahogyan téged is tartott, hiszen te is kegyelemből kaptál szemet a látásra, fület a hallásra, és szívét az értésre az Úrtól. Neki is ezekre van szüksége. Az Istentől kapott kegyelem összetöri a kemény szívét, és megváltoztat bennünket. Jézus Krisztushoz hasonlóvá kezd formálni, aki mindig is irgalmas és könyörületes volt másokkal. Pont ezért Isten kegyelme minket is erre ösztönöz. Arra, hogy könnyítsünk mások terhén; hogy utánamenjünk azoknak, akik eltévelyedtek; arra, hogy felegyenesítsük a lecsüggesztett kezeket és a megroskadt térdeket erősítsük; és legjobb tudásunk szerint vezessünk másokat is a kegyelem királyi székén ülő Krisztushoz, hogy irgalmasságot nyerjenek és kegyelmet találjanak „*alkalmas időben való segítségül*”, mint ahogy mi is megkaptuk ezt Ótőle. A kegyelem ilyen szolgálatra és életre ösztönöz. Pál apostol megértette ezt, és ezért szánta oda teljes valóját, életét Istennek. Ezért mondhatta és írhatta azt a felolvasott igeszakaszban, hogy az apostolok közül senki sem munkálkodott annyit az evangélium hirdetésében, mint ő, de amint leírta ezeket a szavakat, nehogy félreértsék, amit mond, rögtön hozzá is teszi: „*de nem én, hanem Istennek velem való kegyelme*”, az munkálkodott. Emlékezzünk mi is erre, hogy azért fogadott minket Isten az Ő gyermekeivé, kaptuk meg az Ő kegyelmét, és lettünk azzá, akik vagyunk, hogy Isten kegyelme rajtunk keresztül is munkálkodjon mások életében. Ahogyan Pált is erre ösztönözte, úgy ösztönözzön minket is erre.

Harmadszor: Isten kegyelme arra bízgat és tanít minket, hogy legyünk reményteljesekek másokkal kapcsolatban. Magyarországon a legtöbb családban, rokonságban legalább egy alkoholista van, ha nem több. Sokan úgy gondolnak rájuk, hogy menthetetlen emberek. De miért gondoljuk ezt, Testvérek? Az a kegyelem, amely megmentett téged és engem, ha elég volt számodra és számomra, vajon ne lenne elég számára is, hogy megmentse őt? Vagy vegyük hitetlen hozzátartozóinkat, legyenek gyermekeink, házastársunk, szüleink, munkatársaink, ismerőseink, akik miatt nagyon szomorúak vagyunk, mert távol vannak az Úrtól. Olyanokról beszélek, akikről azt gondoljuk, hogy felesleges elhoznunk őket a templomba, mert úgy is mindenbe belekötnének. Ha a lelkész valami hibát vét a beszédben – márpedig mi is szoktunk, emberek vagyunk –, azonnal észreveszik és kritizálják. Ha egy hívő ember valami bűnt követ el, azonnal alkalmat találnak arra, hogy szidják a keresztyéneket, az egyházat és Istent. És ha folyton ezt teszik, akkor inkább – és sajnos így gondolkozunk – nem is érdemes elhoznunk őket a gyülekezet közösségébe. De ismét csak azt kérdezem: miért? Ha egy Sault, aki gyilkolta

a keresztyéneket – igaz, senki nem merte megszólítani őt –, Isten mégis az Ő kegyelmét adta neki, akkor ne tudná az ilyen ismerőseinket és szeretteinket megszólítani? Vagy olyan kicsi és erőtlen lett számunkra az Úr kegyelme, hogy már reménykedni sem tudunk benne? Arra elegendő, hogy minket megmentсен, és megtartsон a hétköznapokban, de másokat nem? Pál bizonyosságot tesz: „*Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok*”, ő még emlékezett arra, milyen nagy mélységből hozta ki őt az Úr. Mi elfelejtettük ezt? Ahogyan minden hívő az Úr kegyelme által az, ami. Hát másokat miért ne változtatna meg az Úr kegyelme? Soha ne adjuk fel pont ezért az Úrban való bizalmat, és soha ne mondjunk le senkiről, mert Isten kegyelme minden emberi ellenállást le tud győzni, az olyant is, amivel mi már nem tudunk mit kezdeni, még azt is!

Sokszor szégyenkezve gondolunk vissza arra, hogy milyenek voltunk Isten nélkül, és öröm tölthet el bennünket, amikor azt olvassuk: „*Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattattatok...*” (1Korinthus 6,11), de Isten megtisztított minket, de Isten könyörült rajtunk. És őszintén, Testvérek, csak azt tudjuk mondani erre: igen, ilyen voltam, és Istené legyen minden dicsőség azért, hogy azzá tett, aki most lehetek. Még most sem tökéletes, de mégis megváltott, és az Úr gyermeke. Pont ezért Isten kegyelme arra ösztönöz minket, hogy ne adjuk fel azok keresését, akik még nem az Úréi, hanem folyamatosan hívogassuk őket ahhoz a Jézushoz, aki rajtunk is könyörült.

Végül pedig negyedszer, az Istentől kapott kegyelem még nagyobb hálaóra ösztönöz minket, hívőket, Isten iránti hálaóra. Testvérek! Sosem szabad elfelejtenünk dicsérni és dicsőíteni az Urat! Gyakran elmulasztjuk ezt a kötelességünket, és így a hálátlanság bűnébe esünk. Gyülekezeti alkalmainkon gyakran imádkozunk együtt azért, hogy Isten áldja meg földi életünk folyását. Adjon szabadítást betegségből, munkahelyi, egészségügyi problémákból, családi tragédiákból. Tegye áldássá munkánkat, szolgálatainkat. Mindezzel semmi gond nincs, az Úr megengedte ezt nekünk. De jó lenne, ha minél több imaközösségben magasztalnánk az Urat az irántunk való jóságáért, egyszerűen a golgotai kereszt örömhíréért, az Ő ingyenes, mindenre elegendő kegyelméért is. És sose váljon ez megszokott frázissá, Testvérek! Már többször említettem ezt, de újból és újból a szívünkre kell ezt helyezni: ne legyen megszokottá a golgotai kereszt evangéliuma számunkra, ne legyen olyan hír, amiről én azt mondom: ó, én ezt már régóta tudom, és aztán közömbösen megyek tovább, hanem mindig hálaóra, és Istennek nagyobb oda-szánásra ösztönözzön minket. Mert életed legrosszabb napján is, amikor úgy érzed, hogy minden és mindenki összeesküdött ellened, akkor is van okod dicsőíteni az Urat, mégpedig az Ő kegyelméért, hogy az Ő gyermeke lehetsz. Lehet, hogy a legnagyobb sötétségben és fájdalom közepette, de akkor is az Úr gyermeke. A legnagyobb sötétségen is keresztül kell ragyogjon számodra Isten kegyelmének fénye. Lehet, hogy azt nem tudod elmondani, hogy az

életed alakulása olyan nagyon jó és kedvező, mert sok szörnyűségen kell keresztülmenned, mint Jóbnak, de, Testvérek, ha Jóbot elvezette az Úr oda, hogy ki tudta mondani, hogy „*az Úr adta, az Úr vette el*” – és hogy fejezi be? –, „*áldott legyen az Úr neve*”, akkor ez minket is arra ösztönöz, hogy minden megpróbáltatás közepette is van okunk dicsőíteni az Urat. Még a legnagyobb fájdalmak közepette is. Ne jöjjünk azzal, hogy Jób különleges ember volt. Hát Jakab apostol nem őt állítja elénk például? „*Jóbnak túrését hallotátok*”, és élete végét is láttátok. Vajon azért adja elénk az apostol őt például, hogy egy elérhetetlen mércét állítson elénk? A Szentlélek nem tudja nekünk is megadni ezt, hogy a legnagyobb mélység közepette is az Urat áldjuk? Mert mindig van okunk rá.

Milyen csodálatos is az, amikor ez az őszinte hála, szeretet meglátszik valakinek az életén. Ezzel találkozunk a kegyelemben igazán bízók életében. Hány hívő ember életén sugárzott keresztül ez a hálaadás, pedig nem volt könnyű nekik. Kórházban feküdtek betegágyon, vagy éppen haldokoltak, vagy ravatal mellett kellett megállniuk, vagy éppen cégvezetőként azt kellett látniuk, hogy életük munkája, amiért dolgoztak, elveszik, mert csődbe mentek, vagy gyalázták őket hitükért, erkölcsi gondolkodásukért, vagy iskolákban közösítették ki őket, vagy a családjukban, vagy bántották őket szelídségükért és alázatosságukért, és az Úr meg nem érdemelt szeretete ezeket az embereket mégis minden alkalommal hálaadásra készítette. Tudtak énekelni a kórházi betegágyon. Gyászolóként is, sírva, de mégis örömmel tudtak bizonyosságot tenni, hogy az Úrtól vették szerettüket, és hálásak az Úrnak értük, és amikor az Úr úgy döntött, hogy most elveszi, akkor is Őt dicsőítették érte. Az Úrra néztek életük munkájának összeomlásának pillanatában, és bíztak abban, hogy a folytatás is az Úr kezében van. Ő felemelhet, és meg is alázhat, de mindig az Ő atyai gondoskodása alatt élhetünk. Mindig hálaadásra készíti a kegyelemben bízó embert Isten szeretete. Pál tudta, hogy nem méltó az apostoli szolgálatra, arra, hogy Krisztushoz hívjon embereket, mégis mikor Isten kegyelme által elhívta őt, ez az Úr iránti hála ösztönözte arra, hogy mindenkinél jobban szolgálja Őt. Testvérek, minket mi ösztönöz? Miért végzel szolgálatot? Miért hívogatsz másokat az Úrhoz? A kegyelme iránti hálából? Vagy kötelességtudatból, de belül már lanyhul a tűz, már a szeretet kezd kihunyni? Inkább már furdaló lelkiismeret ösztönöz bennünket arra, hogy tudom, hogy ezt kellene tennem, és elmulasztom, ezért most valahogy ráveszem magam? Isten azt akarja, hogy nézzünk az Ő kegyelmére, mert ez a kegyelem az, ami a hálát felébreszti bennünk, és szítja annak tűzét. Emlékezz az Úr kegyelmére, és éld meg annak örömét! Pált méltatlanságának tudata, és Isten iránta való szeretetének, kegyelmének nagysága, mélysége ösztönözte az Istent dicsőítő és szolgáló életre. Sokszor sajnós mi fordítva gondolkozunk, és eltévelyedünk. Úgy véljük, és azt mondjuk magunkban: ha az Úr ezt vagy azt teszi, akkor majd én dicsőítem Őt, akkor majd hálás le-

szek. De, Testvérek, az Ige azt mondja, hogy az Úr már megtette azt, amiért neked dicsőítened kell Őt, minden több ráadás. Ő már megtette, amit kellett a golgotai kereszten. Annál sem többet, sem jobbat nem tud tenni veled és érted! Meg tud áldani a hétköznapi munkájában, meg tud szabadítani bűnökből, de mindezek a golgotai kereszt evangéliumán és szabadításán kívül, ha az nem lenne, semmit nem érnének. A golgotai kereszt a legnagyobb dolog, amit Isten megtehetett érted és értem, és pont ezért, ne várjunk sem mire, hogy majd akkor dicsőítem az Urat, ha ezt vagy azt megteszi az életemben, hanem nézz arra, amit Jézus Krisztus tett, az Ő irántad való kegyelméért magasztald Őt teljes életeddel.

Látjuk tehát, hogy az Úr mennyi mindenre akar minket ösztönözni az Ő kegyelme által? Alázatra, könyörületességre, mások felől való reménységre és Isten iránti hálaadásra. Kívánom, hogy Isten Szentlelke erősítsen meg minket ezekben! És ha még nem tudjuk elmondani, hogy miénk az Úr kegyelme, nem tudjuk elmondani, hogy már megkaptuk volna, akkor kérjük el Tőle imádságban, Ő nem sajnálja, Ő senkit, aki Hozzá megy, el nem küld. És mi, akik megkaptuk, erősödjünk meg ebben a kegyelemben, és legyen minket, személyiségünket meghatározó erővé, hogy el tudjuk mi is őszintén mondani Pállal együtt: „*de Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok*”.

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, szeretnénk a kegyelem királyi trónja előtt leborulni, áldani és magasztalni Téged azért, mert mindent megtettél a mi érdekünkben üdvösségünkért, bűnbocsánatunkért, hogy megszabaduljunk bűnös óemberünktől, hogy új emberré legyünk, új szívet kapjunk, hogy életünket odaszánjuk Neked, és azt a Te akaratod szerint irányítsuk, és próbáljuk keresni a Te útmutatásodat, vezetésedet minden dologban.

Méltó vagy, Úr Jézus Krisztus, arra, hogy odaszánjuk magunkat Neked, és hálával, örömmel tegyük ezt. Urunk, ha elveszítettük az első szeretetet, hogyha elfelejtettük, hogy mit jelent a Te kegyelmed, ha elfeledkeztünk arról, hogy honnan jöttünk, és Te kivé tettel, kérünk, hogy Szentlelked által emlékeztess minket, és indíts bennünket alázatra, indíts bennünket szeretteink, ismerőseink iránti könyörületre.

Segíts a reménységben bennünket! Oly könnyen feladjuk mások hívogatását, hogy ha elutasítanak bennünket kétszer-háromszor, kérünk, hogy imádságban is segíts harcolni szeretteinkért. De adj bizonyosságtevő életet is, hogy mind szavainkkal, és ha a szavak ellenállásba ütköznek, akkor tetteinkkel, szeretetünkkel hívjunk Hozzád másokat.

Kérünk, Urunk, mindenekelőtt, hogy Irántad való hálára indítson a Te kegyelmed. Annyit vétkezünk abban, hogy nem adunk Neked hálát, pedig „*minden jó ... felülről ... száll alá*” az életünkbe, és hogyha ez azt jelenti, hogy „*minden jó*”, akkor ezekért mind hálát kellene adnunk. És ha megvizsgáljuk

életünket, hogy hányszor tesszük ezt, akkor csak szégyenkezni tudunk Előtted. Kérünk ezért, hogy újíts meg bennünket abban, hogy ne felejtsük el Neked megköszönni a kegyelmedet, szeretetedet, szabadításodat, hogy erőtlenség idején is kegyelmed által elég erőt mutattál bennünk.

Kérünk, hogy valóban mi se forduljunk máshoz, mikor mélységekben, sötétségben járunk, csak Tehozzád. És ne reménykedjünk emberi megoldásokban. Eszközök lehetünk, Urunk, de végső okok sosem, az csak Te lehetsz, ezért kérünk, hogy Tőled várjunk mindig szabadítást, és a Te irgalmadat és kegyelmedet tartsuk vigasztalásunk és erőnk forrásának.

Így kérünk, áldd meg egyen-egyenként életünket, gyülekezetként, egyházként bennünket. Add, hogy népünk felébredjen, Hozzád térjen. Könyörgünk így előre is már az evangélizációs hétért, Te adj azon újjászületéseket, Hozzád téréseket, nyisd meg a szíveket, adj halló füleket, és kérünk, a Te hitedet munkáld bennünk Szentlelked által.

Könyörgünk a hétköznapiokért, azért, hogy mindenben, a munkánkban, a családi életünkben is Téged tudjunk dicsőíteni. Imádkozunk azért is, hogy indíts bennünket mások felé.

Könyörülj betegeinken, otthon és kórházi ágyakban fekvőkön, a Te hitedet, erődöt add nekik elhordozni a testi fájdalmat, és adj szabadítást nekik. Könyörgünk gyászolóinkért, Te legyél az ő vigasztalójuk, hisz Te magad vagy „a feltámadás és az élet”. És a „minden vigasztalás Isteneként” Te tudod a végleges veszteséget is elhordozhatóvá tenni, és Benned kegyelmessé.

De könyörgünk a mindennapi étellel küszködőkért is, akiknek a munkába, iskolába járás vagy más egyéb okoz terheket és megpróbáltatásokat. Te adj erőt, és látást arra, hogy Veled élhetjük le a mindennapjainkat, Te velünk vagy, és sosem hagysz el bennünket.

Kérünk, hadd legyen ez reménységünk is, különösen az utolsó napokra nézve, amikor visszajössz az ég felhőin át, vagy magad mellé veszel bennünket. Kérjük, hogy sose felejtsünk el Téged várni, Urunk, és készíts is erre fel bennünket. Köszönjük, hogy már most Veled élhetünk, személyes kapcsolatban Szentlelked által, de a szemtől szembe látás örömét kérjük, segíts várunk. Ha még félünk ettől, szabadíts meg ebből a félelemből, és szabadíts fel az örömteli vágyakozásra. Így kérünk, maradj velünk kegyelmed szerint, hordozz tenyereden bennünket, adj hitet minden nap, és Benned való bizalmat, Urunk.

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

624 Ha utam borítja felhőnek árnya

✎ Vargha Tamás (1890-1968)

🎵 Draskóczy László (1940-)

Ha u - tam bo - rít - ja fel - hő - nek ár - nya,
 S U - ram - nak cél - ja - it nem ért - he - tem,
 A - mit én nem lá - tok, Ő azt mind lát - ja,
 S Krisz - tus - nak ke - gyel - me e - lég ne - kem!

(Capo III. fekvés)

2. Ha gyakran körülvesz kísértés töre,
 S ijeszt, hogy üdvöm is elveszthetem.
 Nem alszik lelkenek hűséges őre,
 S Krisztusnak kegyelme elég nekem!
3. Ha vár a feladat, sürget a munka,
 S testem is, lelkem is erőtelen,
 Az Úr a segítőm, amint megmondta,
 S Krisztusnak kegyelme elég nekem!
4. Ha eljön maholnap utolsó órá,am,
 S a földi vándorlást bevégezem,
 Az Úrnak orcája ragyog majd énrám,
 S kegyelme örökre elég nekem!